

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 39/2016
28.01.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Иваном Тркуљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене М.И., због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене М.И., адвоката И.С., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Врању К 39/15 од 24.08.2015. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 1041/15 од 24.11.2015. године, у седници већа одржаној 28.01.2016. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене М.И., адвоката И.С., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Врању К 39/15 од 24.08.2015. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 1041/15 од 24.11.2015. године у односу на повреду закона из члана 441. став 4. Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљене у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Врању К 39/15 од 24.08.2015. године окривљена М.И. је оглашена кривом да је извршила кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ, за које је осуђена на казну затвора у трајању од пет година у коју ће јој се урачунати време проведено у притвору почев од 28.03.2015. године па до 24.08.2015. године. Истом пресудом од окривљене М.И. је на основу члана 246. став 7. КЗ одузета смеша опојне дроге хероин и активних разблаживача кофеина и парацетамола у укупној количини од 1.072,37 грама нето масе, која ће по правноснажности пресуде бити уништена. Окривљена М.И. је обавезана на плаћање трошкова кривичног поступка у износу од 159.750,00 динара и на плаћање судског паушала у износу од 10.000,00 динара, све у року од 15 дана од правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 1041/15 од 24.11.2015. године одбијене су као неосноване жалбе окривљене М.И. и њеног браниоца, а пресуда Вишег суда у Врању К 39/15 од 24.08.2015. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости је благовремено поднео бранилац окривљене М.И., адвокат И.С. „са свих законских разлога“, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде и окривљену М.И. ослободи од оптужбе да је извршила кривично дело из члана 246. став 1. КЗ и досуди јој трошкове поступка, или да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, и након оцене навода у захтеву, нашао:

Бранилац окривљене у захтеву за заштиту законитости наводи да су у конкретном случају трошкови поступка погрешно одређени, јер је требало да исти падну на терет буџетских средстава суда с обзиром на то да је, по оцени браниоца, окривљена у конкретном случају требало да буде ослобођена од оптужбе. Изнетом наводима, по оцени овог суда, бранилац окривљене указује на повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП.

Међутим, имајући у виду да је окривљена побијаним пресудама правноснажно оглашена кривом да је извршила кривично дело из члана 246. став 1. КЗ, то је иста у смислу члана 264. став 1. ЗКП дужна да накнади трошкове кривичног поступка, па у конкретном случају није било основа за ослобађање окривљене од дужности плаћања трошкова кривичног поступка, како то погрешно у захтеву закључује бранилац окривљене.

Из изнетих разлога, по налажењу овог суда, неосновано захтевом за заштиту законитости бранилац окривљене истиче повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП.

Бранилац окривљене у захтеву указује и на то да су побијане пресуде донете уз битну поведу одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, цитирајући у образложењу захтева наведену одредбу ЗКП. У вези са истакнутом битном повредом одредаба кривичног поступка бранилац окривљене наводи да је у изреци побијане првостепене пресуде наведено да је аутобус, у коме се окривљена критичном приликом налазила као путник, саобраћао на линији Куманово-Беч, док истовремено на другом месту у изреци је наведено да је окривљена опојну дрогу преносила од Бујановца до Врања, што је противречно како само себи, тако са изведеним доказима и одбраном окривљене, из којих јасно произилази да је крајња дестинација окривљене био Беч, а никако Врање, јер предметни аутобус није ни саобраћао до Врања. Бранилац истиче да из записника

о вештачењу НКТЦ Ниш од 30.03.2015. године који суд као доказ интерпретира на страни пет писменог отправака пресуде, произилази да је збирни износ једног дела опојне дроге хероин и активних разблаживача кофеина и парацетамола који је код окривљене пронађен у горњем делу доњег веша брусхалтера 75,34 грама нето масе, док је у изреци и у образложењу побијане првостепене пресуде наведено да је тај износ 75,07 грама, при чему је орган вештачења пропустио да наведе проценат садржаја чистог хероина, као и проценат садржаја кофеина и парацетамола нађених у смешама које су одузете од окривљене.

Бранилац окривљене наводи и то да је у побијаним пресудама погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, те да из изведених доказа није доказано да је оптужена знала да преноси хероин ради даље продаје јер је сматрала да су у питању лекови, што произилази из тога да износ који је требало да добије од 400 евра одговара цени лекова, а не тржишној цени дроге у нађеној количини. По оцени браниоца није доказано ни постојање директног умишљаја окривљене приликом извршења дела, јер иста није знала шта преноси.

Поред тога, бранилац у захтеву истиче и да је одлука о казни у побијаним пресудама погрешна, те да суд није добро ценио олакшавајуће и отежавајуће околности на страни окривљене, јер је у конкретном случају казна морала бити мања, а којим наводима бранилац окривљене указује на повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП.

Како одредбом члана 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима које у поступку има у смилу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из чл. 438. став 2. тачка 2) и 441. став 1. ЗКП, као ни због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљене у овом делу оценио као недозвољен.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде у односу на одбијајући део на основу члана 491. став 1. ЗКП, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбацио као недозвољен.

**Записничар - саветник
Ивана Тркуља Веселиновић,с.р.**

**Председник већа-судија
Бата Цветковић,с.р.**